

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobců: **a) V. H., b) nezl. I. K.**, oba státní příslušnost Ukrajina, t.č. PoS Havířov, Na Kopci 5, Havířov-Dolní Suchá, nezletilý žalobce b) zastoupený žalobkyní a), jakožto zákonnou zástupkyní, oba zastoupeni Organizací pro pomoc uprchlíkům se sídlem Praha 9, Kovářská 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.5.2014 č.j. OAM-41/ZA-ZA08-K01-2014, **ve věci udělení mezinárodní ochrany,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Česká republika **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 26.5.2014 č. j. OAM-41/ZA-ZA08-K01-2014 žalované Ministerstvo vnitra rozhodlo o žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany tak, že tato žádost je nepřípustná podle ust. § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Zároveň žalovaný řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle ust. § 25 písm. i) téhož zákona. V odůvodnění svého

rozhodnutí žalovaný uvedl, že žádost žalobkyně a jejího nezletilého syna o udělení mezinárodní ochrany je již třetí v pořadí. První žádost podala žalobkyně (rovněž i jménem svého nezletilého syna) dne 20.2.2009 a v rámci správního řízení o této žádosti uvedla, že do České republiky odjela za prací. Jako důvod této žádosti také uvedla, že chce v České republice zůstat se svým přítelem a synem. O této žádosti rozhodl žalovaný dne 5.3.2009 tak, že ji zamítl jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Druhou žádost podala žalobkyně (rovněž jménem svým i jménem nezletilého syna Ihora) dne 6.5.2010. Opakovala, že k této žádosti má stejné důvody, tj. ekonomické důvody a navíc uvedla, že tak činí kvůli problémům svého přítele, který se na Ukrajinu nemůže vrátit, protože mu tam hrozí pronásledování a fyzická likvidace od státu. Toto nebezpečí hrozí i jí a jejímu dítěti. O této žádosti rozhodl žalovaný dne 29.6.2010 tak, že řízení zastavil pro nepřípustnost žádosti. Toto rozhodnutí bylo zrušeno Krajským soudem v Praze rozsudkem ze dne 13.8.2010 a poté vydal žalovaný další rozhodnutí dne 12.9.2011 o neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni a jejímu nezletilému synovi. Žalobkyně podala opětovnou žalobu proti tomuto rozhodnutí, o které rozhodl Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 26.6.2013 tak, že ji zamítl. Následně podanou kasační stížnost žalobkyně odmítl Nejvyšší správní soud v Brně usnesením ze dne 13.12.2013 pro nepřijatelnost. Po posouzení důvodů výše uvedených žalovaný konstatoval, že důvody žalobkyně i nezletilého uvedené v žádosti ze dne 5.2.2014 jsou naprosto stejné, a proto řízení o této žádosti zastavil podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu pro nepřípustnost této žádosti podle ust. § 10a písm. e) téhož zákona.

Žalobkyně proti uvedenému rozhodnutí žalovaného podala včasnou žalobu, v níž namítala, že žalovaný vydáním rozhodnutí porušil podle jeho názoru ust. § 2 odst. 1, ust. § 3, ust. § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu. Poukázala na předcházející rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 28Az 39/2011, kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného týkající se žádosti o udělení mezinárodní ochrany jejího druhá Ihora Kolodnytskeho. Podle krajského soudu toto předešlé rozhodnutí žalovaného absentovalo úvahu o tom, zda v zemi původu žalobce (přítele žalobkyně) nedošlo k zásadní změně situace, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný pouze doplnil v rozhodnutí informace ze země původu o aktuální informace, ze kterých však učinil neodpovídající závěry s ohledem na vyostřenost situace a nepokoje a útlak odpůrců ruské invaze. Žalovaný tak učinil nesprávný závěr, že situace na Ukrajině je v pořádku a že nemá žádnou relevanci ve vztahu k žádosti žalobce, který je zastáncem samostatnosti Ukrajiny a že tento názor projevovala také jeho rodina. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21.12.2005 č.j. 6AZs 235/2004-57, podle něhož je povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují, se žalobkyně domnívá, že žalovaný si měl opatřit zbývající informace z provedení nového pohovoru s ní a vyjít tak ze stavu, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Žalobkyně má proto za to, že žalovaný nepřihlédl ke všem zprávám o Ukrajině, které byly součástí správního materiálu, nereflektoval faktické ovládání části Ukrajiny Ruskou federací a zacházení s osobami, které se veřejně nenásilně projevují jako odpůrci připojení k Rusku. Závěrem žaloby žalobkyně zpochybnila i oprávněnost postupu žalovaného k zastavení řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně pro její nepřípustnost.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 26.5.2014 č.j. OAM-41/ZA-ZA08-K01-2014, jakož i připojeným správním spisem žalovaného téhož čísla jednacího, jehož součástí jsou i kopie žádostí žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany ze dne 20.2.2009, ze dne 6.5.2010, jakož i žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 5.2.2014. Při řízení o žalobě žalobkyně vycházel přitom krajský soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 odst. 1 s.ř.s.).

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal soud za prokázáno, že žalobkyně v první žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 20.2.2009 uváděla jako důvod odchodu ze země původu to, že jela za prací a že chce zůstat s přítelem a synem v ČR. Jak už bylo shora uvedeno, o první žádosti rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 5.3.2009 tak, že ji zamítl jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. V žádosti ze dne 6.5.2010 pak uvedla, že důvody, proč žádá o udělení mezinárodní ochrany, jsou stejné jako v žádosti předchozí a navíc se zmínila o problémech přítele, který se na Ukrajinu nemůže vrátit. Hrozí mu tam pronásledování a fyzická likvidace od státu. Ona by byla ohrožena jako jeho přítelkyně, rovněž tak i jejich dítě. Rodina přítele je na Ukrajině pronásledována. O této žádosti rozhodl žalovaný tak, že rozhodnutím ze dne 12.9.2011 žalobkyni mezinárodní ochranu podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neudělil. V poslední projednávané třetí žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, kterou učinila dne 5.2.2014, uvedla, že žádá o udělení mezinárodní ochrany proto, že její druh a otec dítěte je žadatelem o mezinárodní ochranu. Ona a její syn podali nyní žádost kvůli vyostřené situaci na Ukrajině, matka její druh byl vězněn na Sibiři. O této žádosti rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 26.5.2014.

Podle dalšího obsahu správního spisu si žalovaný opatřil dostupné zdroje informací o bezpečnostní, politické a ekonomické situaci Ukrajiny, konkrétně zprávu CRS pro Kongres USA ze dne 24.3.2014 o současných otázkách k politice Ukrajiny, zprávu Freedom House z ledna 2014, informace Infobanky ČTK – Země světa Ukrajina, informace MZV č.j. 11044/2013-LPTP ze dne 2.10.2013 ohledně situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu při návratu do vlasti a při návratu po dlouhém pobytu v zahraničí a informace MZV č.j. 98524/2014-LPTP ze dne 16.4.2014 týkající se aktuální bezpečnostní, politické a ekonomické situace na Ukrajině.

Nynějším, žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 26.5.2014, bylo tedy žalovaným rozhodnuto o žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany ze dne 5.2.2014 tak, že tato žádost je nepřijatelná podle ust. § 10a písm. e) zákona o azylu, a proto bylo řízení o ní podle ust. § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno.

Podle ust. § 10a písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.

V případě zjištění, že je žádost podle tohoto zákonného ustanovení nepřipustná, soud podle ust. § 25 písm. i) citovaného zákona řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaví.

Vycházejí ze žalobkyní udávaných důvodů žádosti o mezinárodní ochranu se krajský soud zcela ztotožňuje se závěrem žalovaného a sice, že v žádosti podané dne 5.2.2014 uvedla žalobkyně již dříve opakovaně uplatněné důvody. Nutno poznamenat, že proti těmto závěrům žaloba ani nesměřovala. Zásadním žalobním bodem bylo v nyní projednávané věci to, že žalovaný si sice opatřil informace o situaci v zemi původu žalobkyně, učinil z nich však nesprávné závěry a nepřihlédl k tomu, že jejímu druhovi hrozí pronásledování a fyzická likvidace a že je také zastáncem samostatnosti Ukrajiny. Konečně bylo v žalobě také vytýkáno, že žalovaný nepřihlédl k nové skutečnosti, kterou má být právě ona aktuální situace na Ukrajině. S těmito žalobními námitkami krajský soud nesouhlasí. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný totiž za použití shora citovaných zpráv stručně uvádí politický vývoj od listopadu 2013 až po dobu bezprostředně předcházející datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí (v tomto směru krajský soud odkazuje na odůvodnění rozhodnutí žalovaného na straně 7 a 8). Žalovaný v těchto zprávách také shrnuje, že bezpečnostní situace na jihu a východě Ukrajiny je složitá, zejména v důsledku separastických tendencí místního ruskojazyčného obyvatelstva, poukazuje i na lokální střety jednotlivých uskupení separatistů a zástupců vládní moci na jihu Ukrajiny. Situace na západě a středu země je však klidná a občané své případné aktuální potíže řeší prostým přestěhováním se v rámci země. Žalovaný také poukazuje na informaci MZV ze dne 2.10.2013, podle které zastoupení UNHCR na Ukrajině ani specializované nevládní organizace nedisponují poznatky o tom, že by byli postihováni či diskriminováni občané Ukrajiny, kteří se do vlasti vrátili po dlouhodobém pobytu v zahraničí, resp. neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu. Veškeré tyto informace jsou podepřeny citovanými zprávami o zemi původu žalobkyně a není proto možno souhlasit s žalobní námitkou, že byly hodnoceny jednostranně, resp. že nebylo přihlédnuto ke všem zprávám o Ukrajině a tím že došlo k porušení shora citovaných ustanovení správního řádu. Ve shodě s žalovaným krajský soud uzavírá, že od rozhodnutí žalovaného o předchozí žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu nedošlo k natolik závažným důvodům – k zásadní změně bezpečnostní a politické situace, která by zakládala opodstatněnost její nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Pro úplnost krajský soud poznamenává, že žaloba proti rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení ve věci udělení mezinárodní ochrany druha žalobkyně I. K. byla rozsudkem zdejšího soudu ze dne 21.5.2015 rovněž zamítnuta. Žalobkyně sama pochází ze Zakarpatské oblasti, tedy ze západní části Ukrajiny a ukrajinské národnosti je ona, její druh i jejich společné dítě – druhý žalobce.

Krajský soud proto žalobu žalobců jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobci v tomto řízení úspěch neměli a žalovaný se práva náhrady nákladů řízení výslovně vzdal (ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.).

České republice nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, neboť tyto náklady vznikly na tlumočném, které ze zákona hradí stát (ust. § 36 odst. 2 s.ř.s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 21. května 2015

**JUDr. Petr Indráček
samosoudce**